

Od časného rána se jí nic nedařilo. Víkend, který právě začínal, si představovala jinak. Těšila se na odpočinek, teď ale měla za sebou další napůl probdělou noc. Už si ani nepamatuje, kdy se naposledy pořádně vyspala. Když ji nebudí myšlenky na práci nebo manželovo chrápání, o spánek ji obere noční pocení, neklamný příznak blížící se nové životní etapy.

Všechno jí dnes padalo z ruky. Začalo to novou rolí toaletního papíru, kterou nechtěně utopila v záchodové míse, když se jí snažila umístit na držák. Letmým pohledem do zrcadla v koupelně si potvrdila důsledky nevyspaní, se kterými se učí smířovat: unavený výraz, povadlá pleť a zvýrazněné vrásky. Na pálení v očích pomůže opláchnutí studenou vodou, případně jedna dvě léčivé kapky do každého koutku. Nedávno náhodou objevila přírodní, ze světlíku lékařského. Jsou příjemnější a zdá se, že také účinnější než ty chemické, neustále omílané v televizní reklamě.

Když si chystala snídani, rozlila hustou slazenou šťávu z rybízového kompotu. Ulevila si několika pepřnými výrazy. Polohlasně, aby nevzbudila zbývající dva členy rodiny. Hlad a vztek tentokrát zhatily její obvyklý perfekcionismus. Lepkavou pohromu setřela z podlahy jen ledabyle.

Tradiční müsli s bílým jogurtem smíchané s trochou konzervovaných bobulí a silná překapávaná káva s mlékem z oblíbeného hrnku sice nezklamaly a postavily ji na nohy, i tak cítila, že před sebou nemá ideální den. Nálada pod psa, pláč na krajíčku. Jako ostatně poslední dobou skoro pořád. Někdy měla pocit, že už to opravdu nevydrží. Práce ji čím dál víc nebaví, v manželství si poslední dobou připadá jako v pasti. Bude se ještě někdy vůbec cítit šťastná?

Chtěla se vyhnout zkoumavě soucitným pohledům a nemístně zvědavým otázkám svých nejbližších, takže opět zvolila strategii únik. Tentokrát ale nešlo o relaxační víkend o samotě jako před několika měsíci. Inspirována kolegyní, která své samotářské osvěžující výlety, jak jim říká, podniká už řadu let, tehdy odjela na Vysočinu. Dnes se chystala na zcela prozaickou cestu autem alespoň do nejbližšího supermarketu. Co na tom, že

víkendový nákup udělala už včera? Může dokoupit ještě několik drobností. Hlavně že na pár desítek minut vypadne z domu.

Slzy se jí podařilo potlačovat jen do chvíle, než usedla za volant. Věděla, že teď už ji nikdo nevidí. Nastartovala motor a stiskla tlačítko přehrávače. Za chvíli mi určitě bude líp, Robbie Williams mi vždycky zvedne náladu, pomyslela si a zesílila zvuk reproduktorů. Vyjela z ulice na hlavní silnici a přidala plyn, jak si žádal dynamický rytmus písničky *Rock DJ*. Ještě stačila postřehnout, že ručička na tachometru překonala sedmdesátku, když před sebou uviděla radar a policejní auto.

„Sakra!“ stačila zaklít, než poslušně zastavila u krajnice na místě, kam ukazoval policista.

„Dobrý den, paní řidičko,“ naklonil se k ní do spuštěného okýnka, „asi tušíte, proč jsem vás zastavil.“

„Hmm. Trochu moc jsem se rozjela.“ Slzy vzteku i lítosti se jí nezadržitelně koulely po tvářích. Nejdřív se za ně zastyděla, pak ji napadlo, že v dané situaci by jí třeba mohly pomoci. Na tohohle mladíka by účinkovat mohly, na rozdíl od jeho zachmuřeného postaršího nadřízeného u radaru.

„No jo, na tomhle místě nic neobvyklého. Takže prosím občanský průkaz, řidičský průkaz a doklady od vozidla.“

Občanku, řidičák, techničák, musela si v duchu zopakovat, když třesoucí se rukou vytahovala všechny požadované dokumenty z pouzdra.

„Zůstaňte mi prosím ve vozidle.“

Mi? Zajímavá formulace, vždyť přece sedím ve svém vlastním autě, napadlo ji, když i tuto situaci – podobně jako spoustu jiných – podrobovala analýze ve svém nitru. Než s mladým policistou vyřídili všechny formality, trochu se uklidnila. Pokuta jí ani moc nezabolela.

„Děkuji,“ rozpačitě a téměř provinile se na ni usmál a vrátil jí doklady. „A jezděte opatrně,“ dodal tlumeným hlasem, když se k ní skrz otevřené okýnko naklonil trochu blíž, jako by se bál, aby ho zachmuřenec u radaru neslyšel.

Kývla hlavou, stiskla tlačítko elektrického stahování oken, vzorně si zapnula pás ještě před nastartováním motoru, lehce se dotkla páčky ovládající levou směrovku, pohledem si ověřila, že může opustit krajnici, a ukázkově plynule se rozjela. Pár soucitných očí pod kšiltlem policejní čepice zmizel ze